

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 27 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Maria Prusinowska

Protokolant: protokolant sądowy Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa P. (...)

przeciwko P. P. PESEL (...)

- o zapłatę

1. Oddala powództwo.
2. Umarza postępowanie w części w której powód cofnął pozew.
3. Kosztami postępowania obciąża w całości powoda i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanej 10 817 zł.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 11 kwietnia 2016 r. do Sądu Okręgowego we W. powód P. z siedzibą we W. domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenia od pozwanej P. P. na swoją rzecz kwoty 576 866,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (następnie nastąpiło połączenie (...) Banku S.A. z Bankiem (...) S.A., po czym sprzedał on przysługującą mu wymagalną już wierzytelność, na podstawie umowy sprzedaż wierzytelności, P.) umowę kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...), na podstawie której bank udzielił kredytu w kwocie 218 000 zł denominowanego (waloryzowanego) w walucie obcej – franku szwajcarskim (...), a pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku terminowej spłaty zadłużenia, w związku z czym powód wypowiedział umowę kredytu. Po upływie okresu wypowiedzenia zobowiązanie stało się w całości wymagalne.

Zgodnie z treścią w/w umowy zabezpieczenie spłaty zobowiązania stanowi hipoteka kaucyjna na nieruchomości położonej w miejscowości P., dla której Sąd Rejonowy (...) w P., VI Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą nr (...). Ponadto powód wskazał, że podejmował próby pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, jednak działania podejmowane przez powoda okazały się być bezskuteczne (k. 3-9, 38-60). Sąd Okręgowy we W. dnia 22 kwietnia 2016 r. wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanej P. P. zapłacić na rzecz powoda kwotę 576 866,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 11 067 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 10 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwutygodniowym od doręczenia niniejszego nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw do tutejszego Sądu, sygn. akt (...) (k. 94). Pismem z dnia 16 sierpnia 2016 r. strona powodowa wystąpiła z wnioskiem o nadanie w/w nakazowi zapłaty klauzuli

wykonalności (k. 102). Pismem z dnia 24 kwietnia 2017 r. pozwana złożyła wniosek o wydanie zaświadczenia o uznaniu nakazu zapłaty za doręczony w drodze podwójnego awizowania oraz wniosła o doręczenie w/w nakazu zapłaty na prawidłowy adres, tj. ul. (...), (...)-(...) P.. Ponadto pozwana wniosła o uchylenie klauzuli wykonalności z urzędu oraz uchylenie postanowienia o uznaniu nakazu zapłaty i pozwu za prawidłowo doręczony (k.121-126). Powyższe zaświadczenie Sąd Okręgowy we W. wydał w dniu 5 maja 2017 r. (k. 137). W uzasadnieniu pozwana wskazała, że na początku 2009 r. wyprowadziła się z lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w P., który ostatecznie został przez matkę pozwanej sprzedany w dniu 24 października 2012 r. i w związku z tym pozwana wymeldowała się z niego. Natomiast obecnie od stycznia 2016 r. zamieszkuje ona w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...) w P.. W związku z powyższymi okolicznościami nie mogła odebrać nakazu zapłaty w niniejszej sprawie. Pismem z dnia 12 maja 2017 r. Sąd Okręgowy we W. doręczył pełnomocnikowi pozwanej odpis nakazu zapłaty wydanego w dniu 22 kwietnia 2016r., ponadto poinformował o uchyleniu zarządzenia z dnia 26 sierpnia 2016 r. o uznaniu nakazu zapłaty za doręczony z dniem 27 lipca 2016 r. (k. 140). Sprzeciwem od nakazu zapłaty z dnia 22 kwietnia 2016 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto podniosła m.in. zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Okręgowego we W. i wniosła o przekazanie sprawy do rozpoznania Wydziałowi Cywilnemu Sądowi Okręgowemu w P. zgodnie z właściwością ogólną pozwanej, a także miejsca zawarcia i wykonania umowy kredytowej. W uzasadnieniu pozwana wskazała na nieprawidłowość wypowiedzenia umowy, gdyż bank nie miał uzasadnionego prawa, by w ogóle takie kroki podjąć, tj. nadanie (...) klauzuli wykonalności, wszczęcie postępowania egzekucyjnego, czy też bezzasadne przewalutowanie kredytu. Ponadto podniosła nieważność umowy z uwagi na zastosowanie przez bank w umowie kredytowej klauzul abuzywnych (niedozwolone klauzule umowne) oraz niewykazanie roszczenia powoda tak co do zasady, jak i wysokości. Powyższe stanowisko strona pozwana potwierdziła również w piśmie z dnia 3 lipca 2018 r., wskazując przy tym m.in., iż nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem powoda co do tego, że doręczenie pozwanej pozwu w niniejszej sprawie może być ewentualnie traktowane jako skuteczne wypowiedzenie pozwanej umowy kredytu i postawienie całej należności w stan wymagalności (k. 142-147, 212-217). Postanowieniem z dnia 15 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy we W. stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w P., jako sądowi właściwemu miejscowo i rzeczowo (k. 152-153). Postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy we W. uchylił postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 22 kwietnia 2016 r., w sprawie o sygn. akt (...) (k. 168), natomiast postanowieniem z dnia 2 marca 2018 r. tut. Sąd stwierdził utratę mocy w całości w/w nakazu zapłaty (k. 173). W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej kierowanej już do Sądu Okręgowego w P., strona powodowa cofnęła pozew w zakresie kwoty 140 866,93 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od tej kwoty, bez zrzeczenia się roszczenia, ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 436 000 zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do wartości hipoteki wpisanej w księdze wieczystej nr (...) w liczbie porządkowej nr 1, nie większej jednak niż wartość nieruchomości położonej w miejscowości P., dla której Sąd Rejonowy (...) w P. VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych. Ponadto strona powodowa w pozostałym zakresie podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, potwierdzone również w piśmie z dnia 20 czerwca 2018 r. oraz z dnia 23 lipca 2018 r. (k. 193-198, 208, 219-220). Na rozprawie z dnia 1 sierpnia 2018 r., w związku z tym, że strona pozwana oświadczyła, że nie pamięta, czy otrzymała wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy kredytu, Sąd zobowiązał stronę powodową do przedłożenia wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanej przez (...) Bank S.A. przed wypowiedzeniem umowy z dnia 23 września 2011 r. oraz dowodu nadania tej przesyłki (k. 227-228). Na rozprawie z dnia 3 października 2018 r. pełnomocnik powoda poinformował, że zwracał się do wierzyciela pierwotnego i uzyskał informację, iż dokument w postaci wezwania do zapłaty zaginął i nie są w stanie go dostarczyć (k. 230). Z uwagi na długotrwałą chorobę sędziego referenta, na rozprawie w dniu 17 października 2018 r. rozprawę otwarto na nowo (k. 232). Na rozprawie z dnia 30 maja 2019 r. zamknięto rozprawę i odroczono wydanie wyroku (k. 253-254).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana P. P. w dniu 21 maja 2008 r. zawarła z wierzycielem pierwotnym (...) Bank S. A. z siedzibą w W. (KRS (...)) umowę kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...), na kwotę 218 000 zł denominowanego (waloryzowanego) w walucie

obcej – franku szwajcarskim (...). Zgodnie z umową kredytu, zabezpieczenie spłaty zobowiązania stanowić miała hipoteka umowna kaucyjna do sumy najwyższej 436 000 zł na nieruchomości położonej w miejscowości P., dla której Sąd Rejonowy (...) w P., VI Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą nr (...). Kredytobiorca zobowiązał się spłacić kredyt w ciągu 360 miesięcy, tj. od dnia 21 maja 2008 r. do dnia 25 maja 2038 r. wraz z należnymi odsetkami do 25 każdego miesiąca, począwszy od 25 czerwca 2008 r. na zasadach i warunkach określonych w dalszych postanowieniach umowy. Oprocentowanie (stopa procentowa) kredytu w całym okresie kredytowania była zmienna i stanowiła sumę zmienne stawki odniesienia oraz stałej marży Banku w wysokości 2,40 punktów procentowych z zastrzeżeniami wskazanymi w umowie. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie kredytu wynosiło 5,21 % w stosunku rocznym, natomiast rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła w dniu zawarcia umowy 5,53 %.

Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 227 425,34 zł, natomiast pozostałe koszty do pokrycia przez kredytobiorcę to: 479,46 zł. Szacunkowa, łączna kwota wszystkich kosztów, opłat i prowizji, do których zapłaty zobowiązał się kredytobiorca obliczana na dzień zawarcia umowy wynosiła 230 407,90 zł. Ostateczna wysokość łącznej kwoty zależna była od wysokości oprocentowania kredytu w okresie obowiązywania umowy i kosztów związanych z ustanowieniem prawnych zabezpieczeń jego spłaty.

W § 12 umowy strony uzgodniły, że bank monitoruje terminowość spłaty kredytu. W przypadku nieterminowej spłaty należności wynikających z umowy bank wysyła do kredytobiorcy monity, upomnienia oraz wezwania do zapłaty (...). W przypadku niespłacenia w terminie określonym w umowie raty kapitałowo-odsetkowej lub jej części, bank wezwie kredytobiorcę do spłaty zaległej należności pod rygorem wypowiedzenia umowy. Co więcej w przypadku niewykonania przez kredytobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, w tym braku spłaty zaległych należności w terminie określonym w wezwaniu do spłaty, bank ma prawo wypowiedzenia umowy oraz przystąpienia do odzyskania swoich należności z ustanowionych prawnych zabezpieczeń oraz majątku kredytobiorcy. Natomiast zgodnie z § 13 umowy, okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni, licząc od następnego dnia po doręczeniu oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy z zastrzeżeniem przewidzianym w umowie. Ponadto bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu lub wypowiedzieć umowę w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej.

Dowód: umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...) z dnia 21 maja 2008 r. (k. 21-26); odpis zwykły księgi wieczystej nr (...) (k. 27-30);

Na skutek braku spłaty rat przez pozwaną pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę pozwanej i wezwał do uregulowania należności. Następnie w wyniku braku odpowiedzi na w/w wypowiedzenie, wystawił on w dniu 12 grudnia 2011 r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), a istniejące zadłużenie wyrażone w walucie obcej zostało przeliczone na walutę polską.

Dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 23 września 2011 r. (k. 148); bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 12 grudnia 2011 r. (k. 31);

Sąd Rejonowy (...) w P., II Wydział Cywilny, postanowieniem z dnia 15 marca 2012 r. nadał w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności w sprawie o sygn. akt (...). Następnie na skutek połączenia pierwotnego wierzyciela (...) Banku S. A. (KRS (...)) z Bankiem (...) (KRS (...)), w dniu 4 stycznia 2013 r. Bank (...) wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli na następcę prawnego. W związku z powyższym Sąd Rejonowy (...) w Poznaniu, II Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt II Co 3124/13, postanowieniem z dnia 24 czerwca 2013 r., nadał klauzulę wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego (...) w P. z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt (...) (k. 32-33); postanowienie Sądu Rejonowego (...) w P. z dnia 24 czerwca 2013 r., sygn. akt II Co 3124/13 (k. 34-35); odpis z (...) Banku (...) S. A. (k. 81-91);

Wierzyciel pierwotny (...) Bank S. A. dysponując tytułem wykonawczym złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko stronie pozwanej. Natomiast komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w Poznaniu

P. T. w sprawie o sygn. akt (...) postanowieniem z dnia 13 października 2015 r. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko pozwanej.

Dowód: postanowienie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w P. P. T. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi P. P. z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt (...) (k. 36-37);

(...) Bank (...) S. A. w dniu 16 grudnia 2014 r. zawarł ze stroną powodową – P. z siedzibą we W. umowę przelewu w/w wierzytelności, mocą której została ona w całości przeniesiona na stronę powodową wraz ze wszystkimi ustanowionymi zabezpieczeniami.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 16 grudnia 2014 r. wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności (k. 38-60, 77-78); akt notarialny repertorium A nr 1695/2014 z dnia 25 sierpnia 2014 r. (k. 61-65); pełnomocnictwo z dnia 15 grudnia 2014 r. (k. 71); załącznik nr 6 do umowy cesji z dnia 16 grudnia 2014 r. – oświadczenie banku (k. 79); potwierdzenie zapłaty ceny z dnia 19 grudnia 2014 r. (k. 80); wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w W.VII Wydział Cywilny Rejestrowy (k. 13-18);

Następnie przed wytoczeniem powództwa strona powodowa wezwała stronę pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia lub do kontaktu celem porozumienia w zakresie spłaty należności.

Dowód: pismo z dnia 25 stycznia 2016 r. – wezwanie do zapłaty (k. 92);

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w P. A. K. dwukrotnie w trybie pilnym zwracał się do Sądu Okręgowego we W. o udzielenie informacji, czy pozwana prawidłowo wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez tut. Sąd w dniu 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 31 sierpnia 2016 r. W odpowiedzi na powyższe tut. Sąd poinformował, że pozwana P. P. skutecznie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 22 kwietnia 2016 r. W związku z powyższym pełnomocnik pozwanej wnioskował pismem z dnia 2 listopada 2017 r. o wydanie zaświadczenia o skutecznym wniesieniu sprzeciwu.

Dowód: pismo komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w P. A. K. z dnia 22 sierpnia 2016 r. oraz z dnia 16 października 2016 r., sygn. akt (...) (k. 157, 162); pismo Sądu Okręgowego we W. z dnia 26 października 2016 r. (k. 161); pismo pełnomocnika pozwanej dnia 2 listopada 2017 r. (k. 164-165);

Pozwana spłacała raty kredytu do listopada 2011 r., następnie zaprzestała tego po wypowiedzeniu umowy kredytu przez bank.

Dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 23 września 2011 r. (k. 148);

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów oraz zeznań pozwanej. Zgodnie z treścią art. 244 § 1 KPC za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na zasadzie art. art. 245 KPC dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Na rozprawie w dniu 30 maja 2019 r. powódka złożyła nowe wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z odpisu księgi wieczystej kw nr (...) Sądu Rejonowego (...) w P. na okoliczność uznania za nieskuteczną podstawę dokonania wpisu do księgi dokonanego na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych oraz na okoliczność nieskutecznego przeniesienia wierzytelności na rzecz (...) SA. Sąd pominął powyższe wnioski na podstawie art. 207 §6 kpc jako spóźnione.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 1988 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Oznacza to, że na powódzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanych zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei art. 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu.

Strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...). Zatem na powódzie spoczywał ciężar wykazania skuteczności wypowiedzenia umowy i wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie bowiem z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 KC i art. 232 KPC, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

Oceniając zasadność powództwa sąd w pierwszej kolejności zajął się ustaleniem czy wypowiedzenie umowy kredytu dokonane przez powoda było skuteczne a co za tym idzie czy należność dochodzona pozwem jest wymagalna. Przesądzenie tej okoliczności mogło bowiem czynić zbędnym zajmowanie się pozostałymi podnoszonymi przez powoda zarzutami.

Pozwana przestała płacić raty kredytu udzielonego jej na podstawie wskazanej umowy tak jak wynika to z materiału dowodowego. Co do zasady należało uznać, że zaistniały przesłanki do rozpoczęcia przez bank procedury wypowiedzenia umowy kredytowej.

Procedurę tę reguluje § 12 ust. 3 i ust. 6 umowy, zgodnie z którymi w przypadku niespłacenia w terminie określonym w umowie raty kapitałowo-odsetkowej lub jej części bank wezwie kredytobiorcę do spłaty zaległej należności pod rygorem wypowiedzenia umowy. Natomiast w przypadku niewykonania przez kredytobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, w tym braku spłaty zaległych należności w terminie określonym w wezwaniu do spłaty, bank ma prawo wypowiedzenia umowy oraz przystąpienia do odzyskania swoich należności z ustanowionych prawnych zabezpieczeń oraz majątku kredytobiorcy. Ponadto procedurę tę reguluje § 13 ust. 3 umowy, zgodnie z którym okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni, licząc od następnego dnia po doręczeniu oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy, z zastrzeżeniami.

Redakcja ww. przepisów jest w ocenie Sądu jasna i czytelna. Zgodnie z zacytowanym przepisem procedura wypowiedzenia składa się z **dwóch etapów**: wezwania kredytobiorcy do dokonania spłaty zaległości w określonym przez bank terminie od otrzymania wezwania, a następnie w przypadku nieuregulowania zaległości wypowiedzenia umowy kredytu.

Wobec powyższego w ocenie Sądu stanowisko strony powodowej wyrażone w piśmie procesowym z dnia 3 lipca 2018 r. co do tego, że doręczenie pozwanej pozwu w niniejszej sprawie może być ewentualnie traktowane jako skuteczne wypowiedzenie pozwanej umowy kredytu i postawienie całej należności w stan wymagalności jest sprzeczne z zapisami umowy. Ponadto nie można stracić z pola widzenia okoliczności, iż pomimo zobowiązania strony powodowej przez Sąd na rozprawie z dnia 1 sierpnia 2018 r. do przedłożenia wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanej przez (...) Bank S. A. przed wypowiedzeniem umowy z dnia 23 września 2011 r. oraz dowodu tej przesyłki, powódka nie wywiązała

się z w/w zobowiązania, wskazując na kolejnej rozprawie z dnia 3 października 2018 r., że uzyskała od pierwotnego wierzyciela informację, iż powyższe wezwanie do zapłaty zaginęło. W związku z powyższym w ocenie Sądu, strona powodowa nie udowodniła, że wystosowała do pozwanej w pierwszej kolejności (przed pismem wypowiedzającym umowę kredytu z dnia 23 września 2011 r.) wezwanie do zapłaty zaległych należności z tytułu zaprzestania spłaty rat kredytu. Sąd stanął na stanowisku, iż pomimo określenia procedury wypowiedzenia umowy opisanej w w/w paragrafach umowy w sposób prosty i czytelny, bank się do niej nie zastosował.

W tym stanie rzecz należało uznać, że umowa nie została skutecznie wypowiedziana i powód przedwcześnie wystąpił ze swoim roszczeniem.

Problem możliwości łączenia wezwania do zapłaty z warunkowym wypowiedzeniem umowy był już wielokrotnie przedmiotem zainteresowania judykatury. Orzecznictwo w tym zakresie nie jest jednolite i co do przedmiotowego zagadnienia prezentowane są dwa różne podejścia. Zgodnie z pierwszym z nich, tak sformułowane wypowiedzenie, jako ujęte wyraźnie w formie pisemnej, jest jasne i wobec dopuszczalności konstrukcji wypowiedzenia warunkowego, nie istnieją wątpliwości co do treści złożonego oświadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 czerwca 2014 roku, sygn. akt I ACa 516/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt V CSK 698/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 marca 2015 roku, sygn. akt I ACa 1195/14).

Druga koncepcja zwraca uwagę na to, że tak ukształtowane pismo może być dla odbiorcy nieoczywiste, niejednoznaczne i pozostawiać wątpliwości co do tego, czy jest wezwaniem do zapłaty, czy oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy. Zgodnie z tą linią orzecniczą, takie oświadczenie jako bezskuteczne nie może spowodować wygaśnięcia umowy kredytowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 maja 2015 roku, sygn. akt I ACa 16/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 marca 2014 roku, sygn. akt I ACa 812/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 812/13; wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 września 2015 roku, sygn. akt V Ca 3665/14).

Zdaniem sądu orzekającego co do zasady nie można wykluczyć skuteczności wypowiedzenia umowy poprzez złożenie warunkowego oświadczenia w tym zakresie. Ocena tak sformułowanego oświadczenia zależeć będzie z jednej strony od analizy zapisów umowy, a z drugiej zaś od treści samego oświadczenia banku. W niniejszej sprawie analiza taka została przedstawiona powyżej i w jej wyniku należy stwierdzić, że bank nie zastosował się do własnej procedury wypowiedzenia, a oświadczenia pełnomocnika strony powodowej na rozprawie, iż dokument w postaci wezwania do zapłaty zaginął nie można uznać w niniejszej sprawie za wiarygodne.

Ponadto należy podkreślić, że od banku jako profesjonalisty należy wymagać szczególnej staranności. Ma to wyjątkowe znaczenie w świetle konsekwencji jakie pociąga za sobą wypowiedzenie umowy kredytowej.

Należy zwrócić uwagę, iż zdaniem sądu pismu procesowemu można przypisać określone skutki materialnoprawne jedynie w sytuacji gdy taki jest zamiar autora pisma. Należy pamiętać, że po stronie powodowej mamy profesjonalistę i to korzystającego z profesjonalnej obsługi prawnej, zaś pozew nie zawiera ewentualnego wniosku, by traktować je jako wypowiedzenie umowy. Przeciwnie treść pozwu jednoznacznie wskazuje, że bank jest przekonany o uprzednim, skutecznym rozwiązaniu umowy. W tym stanie rzeczy brak jest podstaw, by pismom procesowym powódki w niniejszym postępowaniu przypisywać inne, dodatkowe znaczenie, niż te które z nich wprost wynika.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd powództwo jako niezasadne oddalił o czym orzeczono w pkt 1. wyroku.

Zgodnie z art. 203 § 1 KPC w związku z art. 355 § 1 KPC na skutek cofnięcia przez stronę powodową pozwu w zakresie kwoty 140 866,93 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od tej kwoty, bez zrzeczenia się roszczenia, Sąd umorzył postępowanie w tej części w pkt 2. wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło swoje uzasadnienie w art. 99 KPC i 98 § 1 i 3 KPC. Strona powodowa jako strona przegrywająca spór została zobowiązana do zwrotu pozwanej poniesionych przez nią kosztów zastępstwa

procesowego w wysokości 10 817 zł, wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia powództwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1. wyroku.

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie, w dniach 28 czerwca 2019 r. do 22 lipca 2019 r. urlop wypoczynkowy sędziego,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. Za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

Poznań, dnia 5 sierpnia 2019 r.

SSO Maria Prusinowska